

Že se však bránila přítom jak žena, jež zvítězit nechce,
snadno jsem zvítězil nad ní — zradila sama svůj boj.
Jakmile před mým zrakem pak stanula, svlečena z roucha,
nikde na celém těle nebyla jediná z vad.
Jaká jsem ramena spatřil a jakých se dotýkal paží!
Jaká to krásná ňadra, příhodná sevřít je v dlaň!
Jaká to pevná hruď a pod ní hladoucký život!
Jaká to líbezná stehna, kyprý a nádherný bok!

K čemu část po části líčit? Co spatřil jsem, musel bych
chválit;

k tělu tu nahou dívku stále a stále jsem tisk.
Nevíte, co bylo dál? Mý zemdleni ulehli oba...

Kéž se mi dostane často takových poledních chvil!

Slituj se, vrátňý!

6

Vrátňý, jenž přivázán jsi (jak potupně!) řetězem tvrdým,
otevř mi nevlídné dveře, uvolni do domu vchod.
Vždyť já tě o málo prosím: jen pootevř bránu, ať vznikne
nevelký otvor, a já bokem tam proklouznou již.
Ztenčila dlouhá láska mé tělo pro tento účel,
dala i příhodné údy tělu tak zhublému již.
Láska mi radí, jak tiše lze proniknout hlídkami strážců,
ona mi vede i nohy, abych snad neztropil hluk.
A já se obával kdysi jak noci, tak příznaků prázdných,
žasl jsem nad tím, kdo chtěl někam i v temnotách jít.
Cupido s něžnou matkou se zasmál, abych to slyšel,
a pak podotkl vřídlně: „Statečný budeš i ty!“

Zkrátka přišla mi láska: již za noci létavých stínů
nebojím se, ni ruky, na mne že vytasí meč.
Tebe se, necito, bojím a lichotím jedině tobě,
ty máš, hlídači, blesk, jímž bys mě zahubit moh.

Pohled, jak slzami mými již navlhly domovní dveře —
odstrč závoru krutou, abys to uviděl sám.
Já jsem za tebe prosil, když strachem ses třásl, tvou paní,
když jsi už vysvléčen stál, já jsem tě uchránil ran.
Když tedy kdysi má přízeň ti byla tak velice platná,
nyň (jaká to hanba!) pro mne tu neplatí nic?
Zásluhu oplát, buď vděčný, a dostaneš, co si jen přeješ.
Prechají hodiny noční, odstrč tu závoru již!
Odstrč — a za to se jednou i dlouhého řetězu zbavíš,
abys tu vodu jak otrok nemusel do smrti pít.

Ale ty, hlídači krutý, mé prosby jen slyšíš a nedbáš,
vzepřeny o tvrdé dřevo dveře jsou zavřeny dál.
Pro obklíčená města jsou zástitou zavřené brány.
Pročpak se obáváš zbraní, vládně-li kolem nás mír?
Bráníš-li *milenci* vstoupit, jak naložíš s *nepřátelem* davem?
Prechají hodiny noční, odstrč tu závoru již!

Nejdu sem provázen vojskem a nejdu se zbrání k tobě:
kdyby mi po boku nestál ukrutný Amor, jsem sám.
Toho však propustit jinam já nemohu, i kdybych toužil:
dřív bych se snad i smrtí oddělil od údů svých.
Je tedy se mnou jen Amor a v hlavě nemnoho vína,
dále pak věnec, jenž níž z navlhých vlasů mi kles.
Kdo by se bál těch zbraní a kdo by jim v ústrety nešel?
Prechají hodiny noční, odstrč tu závoru již!

Váháš, anebo spánek (kéž zničí tě!) do větrů nese
volání milujícího, jakmile odmít je sluch?
Vzpomínám však: když chtěl jsem tvým očím poprvé
ujít,

do doby půlnocních hvězd na stráži byl jsi a bděl.
Nebo snad na lůžku teď si milenka hová i s tebou?
Héda, oč nad můj osud šťastnější osud máš ty!

Je-li to tak, pak přejděte na mne, vy řetězy tvrdé!
Prchají hodiny noční, odstrč tu závoru již!

Mýlím se, či snad v čepu už zazněly vrznutím dveře,
křídla pak otřesem tím vydala hlomozný zvuk?

Mýlím se: urputný víchr se v nárazech do brány opřel;
běda, jak daleko odvál vítr tu naději mou!

Óreithýji, svůj lup, zda dosud máš, Boreo, v myslí,
přijď sem a hluché dveře rozraz mi zadutím svým!

Po celém městě je ticho a navlhle třpytivou rosou
prchají hodiny noční, odstrč mi závoru již!

Nebo tím odhodlaněji už sám zde mečem a ohněm,
který v své pochodni nesu, vrhnu se na pyšný dům.

Víno a láska ni noc mi neradí, abych se mírnil:
chybívá ostych noci, vínu a lásce pak strach.

Všechno jsem vyčerpal již, leč tebou mé prosby ni hrozby
nehnují: nad svoje dveře tvrdší jsi, hlídači, ty!

Pro tebe nesluší se práh půvabné dívky hledat —
neklidný žalář by spíš hodil se pro službu tvou.

Jitřenka plná jíní už chystá se na voze vyjet,
kohout již ubohé lidi vybízí k úkolům dne.

Ty však, věnci, jež z hlavy si nesnímám s veselou myslí,
do rána přes celou noc na tvrdém prahu tu lež.

Až tě tu po ránu spatří má dívka, že pohozen ležíš,
svědkem jí budeš, jak zle strávil jsem tuhle tu noc.

Jakkoli zlý jsi, buď zdráv a věz, že odcháším s úctou;

necito hnusný, jenž dovnitř milenci bráníš, buď zdráv!
Loučím se, kruté dveře, i s vámi a s bezcitným prahem,
z tvrdého dřeva ty bráno otrocká, dobře se měj!

Pozdní lítost

7

Jsi-li tu někdo můj přítel, dej rychle mi na ruce pouta
(řetězů zaslouží si!), když už mě opouští bés.

V běsu jsem, zaslepen zcela, vztáh na svoji milenku ruce,
pláče má dívka, že já šílenou rukou ji zbil.

Tehdy já schopen jsem byl i drahé své rodiče ztýrat,
nebo i posvátné bohy ukrutně ve hněvu ztlouct.

Cožpak nepobil Áiás, pán štítu ze sedmi koží,

po širých nivách stáda, na něž se v šílenství vrh?

Orestés, nešťastný mstitel, jenž za otce potrestal matku,
na skryté bohyni pomsty nežádal odvážně zbraň?

Já že jsem tedy byl schopen rvát milence úpravný účes?
(Slušely zouchané vlasy tehdy mé dívky i tak.

Jak byla půvabná v nich! Vzhled takový myslím as měla
Atalanté, když s lukem honila arkadskou zvěř;

tak asi Kréťanka lkala, když o překot unášel vítr
zrádného Thésea koráb se sliby, které jí dal;

tak asi také klesla, však ve vlasech s posvátnou stužkou,
Kassandra ve chrámě tvém, panenská Athéno ctná.)

Kdo by mi neřekl, „blázne!“ a kdo by mi „surovče!“ neřek?
Ona však nic — jí v řeči bránily bázeň a strach.

Ale ta mlčící tvář mi výčitky činila přece,

beze slov učinil mě viníkem už její pláč.

Kéž by mi bývaly z ramen dřív odpadly hříšné mé ruce,
mohl jsem ztrátou své části prospěch a užitek mít.

Na svoji vlastní škodu jsem užil své zběsilé síly,

zdatný a rázný jsem byl, abych se potrestal sám.

Co mám udělat s vámi, vy nástroje krvavých činů?

Dejte se, bezbožné ruce, spoutat, jak náleží vám!

Kdybych i posledního tak ztýral z občanů římských,

pykal bych: nad svou dívkou větší snad právo mám mít?